

Στην Παναγία Φανερωμένη Λευκωσίας ο Επίσκοπος Μεσαορίας

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Κύπρου](#)

Την Κυριακή, 21 Ιουνίου 2020, ο Επίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος χοροστάτησε στον Όρθρο, προέστη της Θείας Λειτουργίας και κήρυξε το θείο λόγο στον ιερό ναό Παναγίας Φανερωμένης, στην εντός των τειχών Λευκωσία. Κύκλω του Ιερού Θυσιαστηρίου πλαisiώσαν τον Θεοφιλέστατο ο Αρχιμανδρίτης π. Βενέδικτος Ιωάννου, οι Πρωτοπρεσβύτεροι π. Θωμάς Κωστή και π. Ξάνθος Ονησιφόρου και ο Διάκονος π. Ανδρέα Ματέι.

Τα ιστορικά αναλογία της Παναγίας Φανερωμένης πλαισιώνουν οι ψάλτες κύριοι Ανδρέας Κουκκίδης, Κυριάκος Σωφρονίου με τους φιλόμους συνεργάτες τους.

Στην ομιλία του, ο Επίσκοπος Μεσαορίας επισήμανε την πρόσκληση του Μεγάλου Διδασκάλου προς τους πρώτους μαθητές Του: «Δεῦτε ὀπίσω μου,

καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁγίαις ἀνθρώπων» (Ματθ. 4, 19).

Ἡ πρόσκληση πρὸς τοὺς μαθητὲς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἰσχύει διαρκῶς, καὶ τότε καὶ σήμερα, γιὰ ὅσους θὰ τον ἐμπιστευθοῦν καὶ θὰ ἀκολουθήσουν, με ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση, τὸ ἔργο τοῦ πνευματικοῦ ποιμένα τοῦ λογικοῦ ποιμνίου. «Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Ματθ. 4, 20).

Ο Θεοφιλέστατος Μεσσαορίας επισήμανε ὅτι ἡ ἐμπειρία τῆς λειτουργικῆς πορείας μας, μέσα ἀπὸ τὸ Τριῶδιο καὶ τὸ Πεντηκοστάριο, μας βοήθησε νὰ βιώσουμε τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτεται στους ταπεινούς, τους ἀπλούς καὶ εἰρηνικούς ἀνθρώπους.

Οἱ ψαράδες ποὺ προσκάλεσε ὁ Κύριος δὲν ἦταν ἀμόρφωτοι. Ἦσαν ἀπλὰ ἀγράμματοι. Δὲν εἶχαν περγαμηνές τοῦ κόσμου τούτου (ὅχι ὅτι δὲν εἶναι χρήσιμες καὶ ἀπαραίτητες οἱ σπουδές), ἀλλὰ εἶχαν μορφώσει τὴν προσωπικότητά τους με τὶς πανανθρώπινες ἀξίες. Εἶχαν μάθει νὰ σέβονται καὶ νὰ ἐκτιμοῦν καὶ νὰ ἔχουν ἀξιοπρέπεια. **Γιὰ τὸ λόγο αὐτό** «εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Ματθ. 4, 20). Αὐτό δηλώνει ὅτι ἦταν ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ θὰ τους κρατοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, υπογράμμισε ὁ Ἐπίσκοπος Μεσσαορίας. Μετὰ τὴν Πεντηκοστή, τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ ἀγράμματοι μαθητὲς ἐγίναν φωστήρες τῆς οἰκουμένης. Δὲν ἦσαν δημαγωγοὶ ἀλλὰ

ταπεινοί και φωτεινοί οδοδείκτες προς τη σωτηρία και τον αγιασμό.

Αυτή την πορεία βίωσε με την προσωπική του Πεντηκοστή ο μορφωμένος και εγγράμματος Απ. Παύλος, ο οποίος αναφερόμενος στους πιστούς της Εκκλησίας της Ρώμης γράφει: «δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι» (Ρωμ. 2, 10). Ιδού η ανάπαυση του ταπεινού και ενάρετου ανθρώπου που έχει προσηλωμένη την εμπιστοσύνη του στον Εσταυρωμένο και Αναστημένο Κύριο.

Ο Απόστολος Παύλος ξεκαθαρίζει ότι «οὐ γὰρ οἱ ἄκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ’ οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται» (Ρωμ. 2, 13). Με άλλα λόγια δεν αρκεί να ακούει κάποιος τη διδασκαλία του Κυρίου αλλά είναι απολύτως αναγκαία η τήρηση και η εκπλήρωση των εντολῶν Του. Γι’ αυτό και ο Χριστός ελκύει την προσοχή ὅλων μας λέγοντας: «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ’ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. 7, 21) Ἐνα παράδειγμα μαχητῆ ποιμένα ἦταν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἐφάρμοσε στὴ ζωὴ του τὸ «πρᾶξις θεωρίας ἐπίβασις».

Ο Επίσκοπος Μεσαορίας με αφορμὴ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Αποστόλου Παύλου: «ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι

νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσι νόμος, οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων ἢ καὶ ἀπολογουμένων, ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ” (Ρωμ. 2, 14-16), περιέγραψε τὸ θέμα τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Σύμφωνα λοιπὸν μετὰ τὴν ἀναφορὰ τοῦ Ἀποστόλου ἔχουμε τὴν ἐξ ἀντικειμένου καὶ ἐξ υποκειμένου σωτηρία. Οἱ πιστοὶ ἀπὸ τῆς μιᾶς, ποὺ γνωρίζουν καὶ ἀγωνίζονται νὰ βιώσουν τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν γνώρισαν τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ «φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ», διότι «οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως». Ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ὁ ἄνθρωπος τείνει πρὸς τὸν Θεό, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἔχει πνοὴ ζωῆς.

Τέλος, ὁ Ἐπίσκοπος Μεσαορίας, ἐπισήμανε ὅτι ἐδῶ ἐγκεῖται ἡ ἀξία τοῦ ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔχει μέσα τοῦ τῆ θεϊκῆς χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιμέλεια τῆς εὐθύνης αὐτῆς τῆς χαρᾶς. Τούτου εἶναι ἓνα καθημερινὸ χαρούμενο ἀγώνισμα καὶ ταυτόχρονα καθημερινὸ μαρτύριο τῆς συνειδήσεως.

